

*Leül a padra.
Az elvesztettre gondol, akinek
egy-egy szava, mozdulata most
a bánat fekete virágait
növesztette ki a szívében...*

*Ölbe ejtett kezére piros bogár esik,
föltartja és már mosolyog
amikor elszáll és magába olvasztja
a fény.*

HATVANI DÁNIEL

AUGUSZTUS, GYÖNYÖRŰ ÓCEÁN

*Küzzadja a föld paradicsomait,
pirosító igazgyöngyöket korallzöld szárazokon.
Gyönyörű óceánom, augusztus
csapkod bolygó-szárnyaival s a húsoslevelű part felett
a halak mélyrepülésben húznak el.*

*Fodrozza hús víz testem növény-illatát,
dől részeg pára, bőrömrre ikrásan lecsapódik,
úszok a füvek hullámain tova,
suhogva kalászkok verdesik emlékeim,
etetek mord-sárga cséplőt, búzaszem perdül
zenélve kerengő szíjakon, lendkeréken.*

*Dinoszaurusz-bánat, mellemről vedd le fejed,
engedd, hadd lélegezzem egyet még a nyárból,
lombsűrűben ércpenge-napszemekkel
hadd nézzek farkaszemet; először látott hajnal ez,
először átélt születésem, boldog fogamzásom;
sejtjeim a lét bibéin ténfergő méhek.*

*De szekerek indulnak már józan betakarításra,
kórók nyüszítenek, paták alatt roppan a dér.
Jönnek az ősz láncaltapas traktorai, vontatnak
fényes nagy ekét, hegyeket tükröztetőt,
kintől ködlük a földek háta, fagy gázol át
lilázó gázolajon, pattan kegyetlen vas-szívárvány.
Magok sejtelve, termékeny reménység
csirázik mégis jégörvényben, kopogó esők verésében.
Fel nem szikkasztható zöld, augusztusom,
gyönyörű óceán, hullámaidba hadd merüljek,
ha behavazza homlokom krizantém, téli rózsza.*

KOVÁCS MIKLÓS

EMLÉK

*A krumplis verem volt a menedék,
„óvóhely” a himbáló föld ölében,
hol anyánkhoz tapadtunk mind a négyen
– még a kutyánk is – : ránk szakad az ég.*

*a tébolyító szeptemberi napban.
Liberátorok zúgtak a magasban,
és velőt szaggató és iszonyú*

*Az állat szükölt, vinnyogott s megőszült.
Kétszáz méterre tőlünk bombák
fordították ki a föld gyomrát,
s vályogviskókat löktek szét az örült*

*vijjogás, dörgés remegtette a földet,
mint szívünket a rettegés: megölnek,
mikor tanultuk, mi a háború.*